U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **P. Č.**, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad,** se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 14. 2. 2011, čj. 4 421/2011 – 603, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 27. 4. 2012, čj. 3 A 24/2011-18,

takto:

I. Návrh žalobce ze dne 6. 9. 2012 **se odmítá.**

II. Řízení o kasační stížnosti **se zastavuje.**

III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Kasační stížností doručenou městskému soudu dne 5. 6. 2012 se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení shora označeného usnesení městského soudu. Soudní poplatek splatný společně s podáním kasační stížnosti však nezaplatil. Proto ho zdejší soud usnesením ze dne 13. 8. 2012, čj. 1 As 121/2012-14, vyzval, aby soudní poplatek zaplatil a doložil povinné zastoupení advokátem. K tomu stěžovateli určil přiměřenou lhůtu 5 dnů od doručení uvedeného usnesení a poučil ho o následcích nevyhovění výzvy.

Podle § 47 písm. c) s. ř. s. soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon. Z § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, vyplývá, že poplatková povinnost vzniká podáním kasační stížnosti. Podle § 9 odst. 1 téhož zákona nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí; po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. Výzva k zaplacení byla stěžovateli doručena dne 27. 8. 2012 (viz doručenka na č. l. 15). V daném případě lhůta k zaplacení soudního poplatku marně uplynula dnem 1. 9. 2012 (sobota), resp. 3. 9. 2012 (pondělí). Protože soudní poplatek

nebyl do dnešního dne ani přes výzvu soudu zaplacen, zdejší soud řízení o kasační stížnosti podle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. zastavil.

Dne 6. 9. 2012 byla zdejšímu soudu elektronickou formou (e-mailovou zprávou) zaslána žádost stěžovatele o ustanovení právního zástupce a o osvobození od soudních poplatků. V žádosti stěžovatel mj. uvádí, že nechce, aby mu soud zasílal tiskopis pro vylíčení svých majetkových poměrů. Namísto toho tyto poměry stěžovatel líčí sám. Uvádí, že jeho způsob bydlení je *nenájemní*, výše zdanitelných příjmů je nulová, nezdanitelných *životní minimum*, důvod nevýdělečné činnosti je plná invalidita, výše peněžitých závazků „tisíce“, „*způsobilost krást: nenarušená*“, „*úvěrová bonita: - 2*“ atd.

Takto formulovaná žádost je podle názoru soudu zjevně šikanózní a není míněna vážně. Jediným smyslem takovéto žádosti je dosáhnout samostatného rozhodnutí soudu o této žádosti, nikoliv vyhovění žádosti. Pokud by tomu tak nebylo, jistě by žádost stěžovatel formuloval zcela jinak. Jakkoliv doposavad zdejší soud i o těchto bizarně znějících žádostech stěžovatele rozhodoval, vzal nyní v úvahu následující. K dnešnímu dni devět senátů Nejvyššího správního soudu eviduje 51 nerozhodnutých kasačních stížností stěžovatele. Celkový počet podání stěžovatele u zdejšího soudu za posledních pět let dosahuje téměř pěti set. Z celkové aktivity stěžovatele je evidentní, že jde z hlediska počtu návrhů o kverulanta, který soudům směřuje své žádosti nikoliv proto, aby bylo rozhodnuto o věci, ale proto, aby bylo *nějak* rozhodnuto. Stěžovatel se veškerou svou činností snaží dosáhnout toho, aby maximalizoval počet soudních rozhodnutí. Pravděpodobně v důsledku nadbytku volného času tímto svérázným způsobem hledá únik právě v komunikaci se soudy. Soudy včetně soudů správních jsou však povolány k ochraně práv, nikoliv k tvorbě zcela zbytečných rozhodnutí, která již zjevně nikoho ochránit nemohou, neboť zde o žádnou ochranu práv nejde.

Bizarně znějící žádost v kombinaci s těmito fakty vede zdejší soud k závěru, že byla podána jen proto, aby se stěžovateli dostalo dvou rozhodnutí, nejprve o zamítnutí žádosti, poté o zastavení řízení o kasační stížnosti. Z tohoto důvodu však na jeho žádost nelze nahlížet jinak než jako na zneužití práva podat žádost o osvobození od soudních poplatků a na ustanovení advokáta. Skutečný a jediný účel žádosti je jiný než ten formální. Proto o této žádosti rozhodl soud výrokem prvým tak, že jde o návrh nepřípustný a odmítl jej [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2012

JUDr. Marie Žišková

předsedkyně senátu